

ဇေယန (ရာမည)

အောင်မြင်သာနှင့်

မဉ္ဇိသေနာ ဘိလူးသိုက်

အောင်မြတ်သာနှင့်ဗန္ဓိသေကဘီလူးသိုက်

အောင်မြတ်သာတို့ ဆရာတပည့်တွေ ဗန္ဓိသေက ဘီလူးသိုက်မှာ ရှိနေတဲ့ ဘုရားဌာပနာ ရတနာတွေကို ရယူဖို့ သန်လျက်စွန်းပုံစံ ဖြစ်တည်နေတဲ့ တောင်ရှိရာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြတယ်။

တစ်ရက်နဲ့ တစ်ည ခရီးဆက်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ တော့ သန်လျက်ပုံစံ ဖြစ်တည်နေတဲ့ တောင်တစ်ခုကို အဝေးကနေ လှမ်းမြင် တွေ့ခဲ့တယ်။

သန်လျက်တောင်ကို မြင်တော့ သက်ခိုင်တို့ တွေ အားတက်သွားပြီး ဆက်ထွက်ခဲ့ရာ ညနေမှောင်ရီတရော အချိန်မှာ တောင် သန်လျက်တောင်ရဲ့ တောင်ခြေကို ရောက်လာခဲ့တယ်။

တောင်ခြေကို ရောက်တော့ မှောင်လုနီးနီး ဖြစ်နေပြီမို့ တောင်ခြေမှာ ရှိတဲ့ ရွာငယ်လေးမှာ ညအိပ်တည်းခိုဖို့ စီစဉ်ခဲ့ကြတယ်။

တည်းခိုဖို့ စီစဉ်မယ်ဆိုပေမဲ့ အသိကမရှိ လူခြေကလည်း ပြတ်တဲ့ အချိန် ဖြစ်နေတော့ အောင်မြတ်သာတို့ ဆရာတပည့်တွေ ရွာအဝင်နားမှာ ရှိတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ခုဆီကိုပဲ ဦးတည် ဝင်ခဲ့လိုက်ကြတယ်။

မီးရောင်မှို နံပျပျ ထွန်းထားတဲ့ သစ်သားဆောင် ဘုန်းကြီးကျောင်း အနား ရောက်တော့ ကျောင်းဆောင်ထဲကနေ မေတ္တာပို့သံ အမျှဝေသံတွေကို ကြားလိုက် ရတဲ့ အတွက် အောင်မြတ်သာ အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်မိတယ်။

အောင်မြတ်သာတို့ တွေ ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ် ရောက်တော့ ဘုရား
စင်ရှေ့ကနေ ထလာတဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါးကို မြင်လိုက်ရတယ်။
ဆရာတော်က အောင်မြတ်သာကို မြင်တော့

"ဒကာလေးတို့ ဒီညဒီမှာ ပဲ တည်းသွားကြပါ ဒကာလေးတို့ လာမယ်
ဆိုတာ သိလို့ အိပ်ရာတွေကအစ ပြင်ပေးထားပါတယ်"

ဆရာတော်ရဲ့ စကားကိုကြားတော့ သက်ခိုင် ပါးစပ်အဟောင်းသား
ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အောင်မြတ်သာက အံ့သြဟန်မပြဘဲ

"အရှင်ဘုရား ခရီး ဘယ်လောက် ပေါက်ပါပြီလဲ"

"အိမ်း ခရီး တစ်ဝက်လောက်တော့ ပေါက်လုပြီ ရှေ့ဆက်ဖို့ လမ်းထွ
င်နေဆဲပါ"

"ဝမ်းသာလှပါတယ် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ကတော့ လောကီဘ
က် မှာ တာဝန်တွေ ရှိနေသေးတော့ အရှင်ဘုရားတို့ ဖောက်ထားတဲ့
လမ်းကို မရောက်သေးပါဘူး"

အောင်မြတ်သာရဲ့ စကားကိုကြားတော့ ဆရာတော်က မျက်လွှာချ
ပြီး

"တကယ်တော့ ဒကာလေးတို့ လျှောက်တဲ့ လမ်းက ဆူးခင်းတဲ့ လမ်း
သာသာပဲ ရှိပါတယ် ရတနာအတိပြီးတဲ့ တောင်တစ်ခုလုံးကို မြင်နေရ
ပြီး တောင်ခြေနားမှာ ရှိတဲ့ ကျောက်စရစ်လေး တစ်လုံးကိုပဲ ယူသွားတဲ့
သူလို ဖြစ်နေတယ် ဒကာလေး"

"တပည့်တော် နားလည်ပါတယ် အရှင်ဘုရား သံသရာ ဝဲဂယက်ထဲ
ကနေ တစ်နေ့တော့ ရုန်းထွက်ပါမယ် အရှင်ဘုရား"

"သာဓု သာဓု သာဓု လောကမှာ ဘယ်အရာမှ မမြဲဘူးကွဲ့ ဒါကြောင့်

သာသနာနဲ့ ကြံတုန်းကြံခိုက် ရတဲ့ အခွင့်အရေးကို အမိအရ ဖမ်းဆုပ်ထားပါ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ မြနေမှ ကိုယ့်အတွက် ရလိမ့်မယ်"

အောင်မြတ်သာလည်း ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ဆုံးမစကား အပြီးမှာတော့ ဆရာတော်ကို ထိခြင်းငါးပါးနဲ့ ကန်တော့လိုက်တယ်။ ကန်တော့ပြီးတော့ ဆရာတော်က

"ဒကာလေးတို့ သိချင်တဲ့ အရာတွေကို ကျောင်းအနောက်က အဆောင်မှာ ရှိတဲ့ ကပ္ပိယကြီးက ဖြေကြား ပေးလိမ့်မယ် ခဏနေ သူ လာခေါ်လိမ့်မယ် စောင့်နေကြဦး" လို့ မိန့်ကြားပြီး အခန်းထဲကို ဝင်သွားခဲ့တယ်။

အောင်မြတ်သာတို့ လည်း ဆရာတော် မိန့်သွားတဲ့ အတိုင်း စောင့်နေလိုက်တာ ကွမ်းတစ်ယာ ညက်လောက် ကြာတော့ ကျောင်းပေါ်ကို လူတစ်ယောက် တက်လာခဲ့တယ်။

ကျောင်းပေါ် တက်လာတဲ့ သူကို မြင်တော့ သက်ခိုင်စိတ်ထဲ တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးနေသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

ကပ္ပိယဆိုတဲ့ သူက အောင်မြတ်သာကို ကြည့်ပြီး

"ဆရာတော်က ဧည့်သည် တွေ လာမယ်ဆိုလို့ နေဖို့ အိပ်ဖို့ ပြင်ထားပေးပါတယ် ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ"

တဘက်ကြမ်းကို ခေါင်းပေါင်းထားတဲ့ ကပ္ပိယကြီးခေါ်ရာ နောက်ကို အောင်မြတ်သာတို့ လိုက်သွားခဲ့တယ်။ တည်းမဲ့နေရာကို ရောက်တော့

"ကိုယ့်လူတို့ က သန်လျက်စွန်းကို သွားမယ်လို့ ကြားတယ် ဆရာတော်ကလည်း သိလိုသမျှကို ဖြေကြားပေးဖို့ မိန့်ထားတော့ ကျုပ်တာဝန် ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ရမှာ ပဲ ကဲ ဘာသိချင်ကြလဲ"

ဘုဆတ်ဆတ်နိုင်တဲ့ ကပ္ပိယကြီးကို ကြည့်ပြီး တောက်ရ သက်ခိုင်အ နား ကပ်ကာ

"ကပ္ပိယကြီးက စကားပြောတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ ကျုပ်တို့ လာတာကို မကြိုက်လို့ များ လား"

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူး တောက်ရရာ သူကဒီလိုပဲ ပြောတတ်လို့ နေမှာ စိတ် ထဲမထားနဲ့ "

သက်ခိုင်ရဲ့ စကားကြောင့် တောက်ရ ငြိမ်သွားတယ်။

အောင်မြတ်သာက ကပ္ပိယကြီးကို ကြည့်ပြီး

"လောကကြီးက နှမ်းစေ့လောက်ပဲ ကြီးတယ်လို့ ရှေးလူကြီးတွေ ပြောကြတယ် ဟုတ်လည်း ဟုတ်တာပဲနော် ဘဝတစ်ကွေ့မှာ ဆုံကြ တွေ့ကြ ခွဲခွာကြ ပြီးရင် ပြန်ဆုံတွေ့ကြနဲ့ လည်ပတ် နေတာပဲ"

အောင်မြတ်သာ စကားကိုကြားတော့ ကပ္ပိယကြီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီး

"ရေစက်ဆိုတာ ရှောင်လွှဲလို့ မှ မရတာ တစ်ခါဆိုပြီးရင် နောက်ထပ် မဆိုနိုင်ဘူးလို့ အပြီးတိုင် မှတ်ယူလို့ မှ မရတာ ကျုပ်ပြောတာ မှန်တယ် မလား"

"မှန်ပါတယ် မိတ်ဆွေပြောတာ ကျုပ် လက်ခံပါတယ် ကျုပ်တို့ သန်လျက်စွန်းသွားရင် မိတ်ဆွေရော လိုက်ခဲ့ဦးမှာ လား"

အောင်မြတ်သာနဲ့ ကပ္ပိယတို့ ပြောနေတာတွေကို သက်ခိုင်နဲ့ တောက်ရ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အောင်မြတ် သာ အနေနဲ့ အကျိုးမရှိစေမဲ့ စကားမျိုး မပြောဘူး ဆိုတာကို ယုံကြည် တဲ့ အတွက် သက်ခိုင် ဆက်နားထောင် နေလိုက်တယ်။

"ကျုပ်က ကပ္ပိယလေဗျာ လိုက်လို့ ဘယ်ရမလဲ ဆရာတော်ကို ပြုစု စောင့်ရှောက်ဖို့ ကျုပ် မရှိရင် မဖြစ်ဘူး ဒီရွာက လူတွေက ဘာသာရေး ကို စိတ်ဝင်စားကြတာ မဟုတ်လို့ တစ်နေ့နေလို့ ဆွမ်းဟင်း တစ်ခွက် တောင် ရချင်မှ ရတာ ဆရာတော် ဆွမ်းကိစ္စ ပြီးစီးအောင် ကျုပ်ကပဲ စီမံ ပေးနေရတာ"

"ဒီရွာက လူတွေက ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ မဟုတ်ကြဘူးလား"

"အရင်ကတော့ ဟုတ်တယ် နောက်ပိုင်းမှာ နတ်ကိုးကွယ်မှုတွေ များ လာကြတဲ့ အတွက် ဘာသာရေးဘက်ကို သိပ်စိတ်မပါ ကြတော့ဘူး"

"အိမ်၊ ဆရာတော် အနေနဲ့ အချိန်မတန်သေးလို့ မချွတ်သေးတာ နေ မှာ ပါ ဒါနဲ့ မနက် အရုဏ်တက်ချိန် သန်လျက်စွန်းကို သွားရမယ် "

"ကျုပ်တော့ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး ဒါပေမဲ့ စကားတစ်ခွန်းတော့ လက် ဆောင် ပါးလိုက်မယ် သန်လျက်စွန်း တောင်ကို စတက်တဲ့ အခါ ယူက လစ်ပင် တစ်ပင်ကို တွေ့ရလိမ့်မယ် အဲဒီအပင် အောက်မှာ လမ်းပြ တစ် ယောက် ကျုပ် လွှတ်ထားပေးမယ် သူ့အနောက်ကို လိုက်သွားရင် ခင်ဗျားတို့ သွားချင်တဲ့ ဗန္ဓိသေက ဘီလူးသိုက်ကို ရောက်လိမ့်မယ် ဟို ရောက်ရင်တော့ ကိုယ့်အစီအရင် ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ဘုရားဌာပနာတွေ ရအောင် ကြိုးစားပေတော့ ဘီလူးသိုက်က မိစ္ဆာတွေက ကြမ်းတမ်းတဲ့ အတွက် ပွဲကောင်းတစ်ပွဲ ဖြစ်လာမှာ အမှန်ပဲ"

"ကျုပ်တို့ ကို ကူညီပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိတ်ဆွေလည်း ဆ ရာတော်ကို သေချာ ပြုစုပေးပါလို့ မှာ ပါရစေ"

"ဟဲဟဲ ဆရာတော်ကို ပြုစုရမဲ့ တာဝန်နဲ့ ဒီနေရာကို ရောက်နေတာ ပါ ဒီလို တာဝန်ရဖို့ လွယ်တယ် ထင်နေလား ခင်ဗျားတောင် ကျုပ်နေရာ လိုချင်နေတာ မဟုတ်လား"

ကပ္ပိယကြီးရဲ့ စကားကို ကြားတော့ အောင်မြတ်သာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်တယ်။ အောင်မြတ်သာ ဟက်ဟက်ပက် ပက် ရယ်တာကို ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ရခြင်းပဲ။

"ညလည်း နက်နေပြီ ကပ္ပိယကြီးလည်း နားလိုက်ပါဦး ကျုပ်လည်း လုပ်စရာရှိတဲ့ အမှုတွေ လုပ်လိုက်ဦးမယ်"

ကပ္ပိယကြီးလည်း အောင်မြတ်သာကို နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲကနေ ပြန်ထွက် သွားခဲ့တယ်။ မနက် အရုဏ်တက်တော့ ကပ္ပိယကြီး ပြင်ထား ပေးတဲ့ မနက်စာကို စားပြီး သန်လျက်တောင် ရှိရာကို ထွက်လာခဲ့လိုက် တယ်။

တောင်ခြေကို ရောက်တော့ ကပ္ပိယကြီးပြောတဲ့ ယူကလစ်ပင်ကို လိုက်ကြည့်တော့ တောင်အစပ်နားမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ အောင်မြတ်သာ တို့ လည်း ယူကလစ်ပင်အောက်ကို ရောက်သွားတော့ သစ်ပင်ပေါ်ကနေ မျောက်တစ်ကောင် ခုန်ဆင်း လာခဲ့တယ်။

သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ခုန်ဆင်းလာတဲ့ မျောက်က အောင်မြတ်သာကို ကြည့်ပြီး ကွိုကွိုကွိုနဲ့ အော်ကာ တောင်ကြောပေါ်ကို ပြေးတက် သွားတယ်။ အောင်မြတ်သာတို့ လည်း အရှေ့ကနေ သွားနေတဲ့ မျောက်အ နောက်ကို ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာခဲ့ကြတယ်။

တောင်ပေါ်တစ်နေရာ ရောက်တော့ မျောက်က ဆက်မသွားတော့ပဲ ဘေးက သစ်ပင်ပေါ် ပြေးတက်ကာ အောင်မြတ်သာကို ကွိုကွိုကွိုနဲ့ ထပ်ပြောပါလေရော။ အောင်မြတ်သာက စကား နားလည်သည့်အလား ခေါင်းကို ညိတ်ကာ နားထောင်နေတယ်။

အချိန် အနည်းငယ်ကြာတော့ သစ်ပင်ပေါ်က မျောက်က အခြားသစ်

ပင်ပေါ် ခုန်ကူးကာ တောင်အောက်ကို ပြန်ဆင်းသွားတယ်။

အဲဒီအချိန် အောင်မြတ်သာက

"ဒီနေရာမှာ ဗန္ဓိသေက ဘီလူးသိုက် အစပြုတယ်လို့ ပြောတယ် သူတို့ သိုက်ကို ရောက်ဖို့ တံခါး သုံးချပ်ကို ဖြတ်ရမယ် တံခါးသုံးချပ်မှာ စောင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရဖို့ များ တယ် ဒါကြောင့် သူတစ်ပါး ပစ္စည်းတွေကို ပိုင်ရှင် ခွင့်ပြုချက်မရပဲ မထိကြနဲ့ အခုရှေ့မှာ မြင်နေရတဲ့ ကျောက်တောင်ကို ဖြတ်ရင် ဗန္ဓိသေက ဘီလူးသိုက်ရဲ့ ပထမတံခါးချပ်ကို ရောက်လိမ့်မယ် အားလုံးငါ့ရဲ့ အင်္ကျီစကိုကိုင်ပြီး မျက်လုံး မှိတ်ထားကြ"လို့ မှာ လိုက်တော့ သက်ခိုင်နဲ့ တောက်ရက အောင်မြတ်သာရဲ့ အင်္ကျီစကို ကိုင်ထားလိုက်ပြီး မျက်လုံးကို မှိတ်လိုက်ကြတယ်။

အင်္ကျီစကို ကိုင်လိုက်တာနဲ့ ကျောက်စိမ့် အအေးဓာတ်ကို စတင် ခံစားလိုက်ရသလို အေးမြတဲ့ လေတွေနဲ့ ထိတွေ့မှုကို သိလိုက်ကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အောင်မြတ်သာက မျက်လုံး မဖွင့်ခိုင်းသေးတဲ့ အတွက် မဖွင့်ရသေးပဲ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အသံတွေကို နားစွင့် နေလိုက်တယ်။